

100
да се препъва, тръпки разтърсваха плещите ѝ.

- Стига, - каза решително Иваница и се спря.

- Ключът у тебе ли е?

- Да.

- Нали разбра? Най-напред ще завиеш на дясно. Като вършил все направо, ще спреш при първата пресечка. Там е площада на Теофано. При обелиска ще те чака братовчед ми Никита. Запомни ли? Той ще те заведе под арките на Мавританския пазар. Там ще те чака друг мой сродник с коня. На двамата мъже ще дадеш по една кисия перпери. Третата ще ти остане за всеки случай. Разбра ли?...

Тя цяла трепереше. Зъбите ѝ тракаха.

Двамата се погледнаха. Сърцето на Иваница биеше силно. Той протегна ръка.

- Сбогом...

- Колко се радвам, че си отиваш, Иоаница! - и изведнъж сълзи задушиха гласа ѝ, за миг тя обори глава, преглътна страшна скръб, след това дигна очи - пълни с любов и безгранична преданост - обви шията му с хубавите си ръце и целуна като безумна челото, очите, устата му.

Внезапно ръкавът на хитона ѝ се отметна назад и момъкът с ужас забеляза върху белоснежната ѝ ~~рука~~ голямо тъмно петно.

- Ефросина! Какво е това? Ранена ли си? Какво сех е случило?

- Нищо, нищо - и тя изплашена смъкна ръкава си. Бягай, Иоаница... Бягай... Страхувам се... Бягай!

Изведнъж страшна мисъл го поръзи.

- Ефросина? Какво си направила...

Жената закърши пръсти.

- Не знам... Иоаница, бързай... Страхувам се... Теофил